

Sygn. akt II W 1364/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2023 roku

Sąd Rejonowy w Mielcu II Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący – Sędzia Marian Rżany

Protokolant - Magdalena Mazur

w obecności oskarżyciela -

po rozpoznaniu dnia 3 lutego 2023 roku

sprawy

G. J.

s. J. i H. z domu R.

ur. (...) w J.

obwinionemu o to że: w dniu 16 października 2022 roku ok. godz. 07:25 na ul. (...) w (...) woj. (...), kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu (I. wynik - 0,12 mg/l, II. wynik - 0,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) po drodze publicznej

tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 kw

I. **uznaje** obwinionego G. J. za winnego tego że w dniu 16 października 2022 roku ok. godz. 07:25 na ul. (...) w (...) woj. (...), kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu (I. wynik - 0,13 mg/l, II. wynik - 0,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) po drodze publicznej, co stanowi wykroczenie z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie art. 87 § 1 kw **wymierza** obwinionemu karę grzywny w wysokości 2 500,00 zł (dwa tysiące pięćset złotych),

II. na podstawie art. 87 § 3 kw, art. 28 § 1 pkt 1 kw, art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) miesięcy,

III. na podstawie art. 29 § 4 kw zalicza na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16.10.2022 roku,

IV. na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sędzia:

Sygn. akt II W 1364/22

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 3 lutego 2023 roku

W dniu 16 października 2022 roku funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w (...) – Ł. W. oraz M. S. na ulicy (...) w (...) pełnili służbę podczas pracy statycznej w ramach akcji (...). Około 7:25 zatrzymali oni do rutynowej kontroli drogowej G. J., kierującego samochodem osobowym marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...), a następnie poddali go próbie trzeźwości urządzeniem A. – (...) o numerze (...). W wyniku przeprowadzonego badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu stwierdzili, iż o godzinie 7:35 G. J. miał 0,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a o godzinie 7:51 – 0,12 mg/l. Tego dnia natężenie ruchu było małe, a nadto styl jazdy obwinionego, jak również jest zachowanie i psychofizyka nie wskazywały na to, że znajduje się on w stanie po użyciu alkoholu. G. J. w trakcie kontroli – do protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości – oświadczył, że w dniu poprzednim około godziny 20:30 spożył alkohol w ilości 4 piw.

Następnie po przeprowadzonym badaniu funkcjonariusze Policji, poprawili błędnie wskazywany na urządzeniu czas badań widoczny na wydrukach, z uwagi na niewłaściwie ustawioną godzinę, a kolejno – po wykonaniu wszelkich czynności – elektronicznie zatrzymali obwinionemu prawo jazdy i uniemożliwili dalszą jazdę, przekazując pojazd osobie przez niego wskazanej.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego G. J. – k. 52v – 53, zeznania świadka Ł. W. – k. 9 – 10, 53, notatka urzędowa – k. 1, protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu – k. 2, świadectwo wzorcowania – k. 3).

Obwiniony G. J. sprawuje opiekę nad swoim ojcem J. J. (2), który ma (...) lat, cierpi na liczne schorzenia, jest osobą o trwałym znacznym stopniu niepełnosprawności, korzystającą ze stałej pomocy medycznej i wymagającą pomocy osób drugich w czynnościach samoobsługowych i higieniczno – pielęgnacyjnych. Obwiniony co najmniej kilka razy w miesiącu zawozi i przywozi swojego ojca do lekarzy i do szpitala.

(dowód: dokumentacja medyczna dotycząca J. J. (2) – k. 21, 51).

Obwiniony G. J. ma (...) lata. Jest bezdzietnym kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest mechanikiem pojazdów i pracuje jako (...) w firmie (...) Sp. z o.o. w (...) osiągając miesięczne wynagrodzenie w wysokości około 2 400 zł. Jest właścicielem mieszkania o powierzchni 26 m⁽²⁾. Figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

(dowód: umowa o pracę z dnia (...) roku wraz z aneksami i zakresem obowiązków – k. 21, informacja o kierowcach naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 8).

Obwiniony G. J. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia (k. 52v – 53).

Wyjaśnił, że w dniu poprzedzającym kontrolę drogową około godziny 20:30 wypił 4 piwa, lecz nie domyślił się, że w jego organizmie znajduje się alkohol, czuł się dobrze i zjadł rano posiłek. Dodał, że 16 października 2022 roku jechał rano na grzyby i został zatrzymany do kontroli drogowej na ulicy (...), a następnie został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Zaznaczył, że funkcjonariusze Policji okazali mu wynik badania – w pierwszym badaniu miał 0,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a w drugim 0,12 mg/l, a następnie zatrzymali mu prawo jazdy. Obwiniony podał również, że pracuje jako (...) oraz że opiekuje się swoim ojcem, codziennie mu pomaga, jak również odwiedza swojego (...) brata, który przebywa w D.. Określił, że tego dnia ruch był niewielki, a on sam bardzo żałuje tego co się stało.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnieniom obwinionego G. J. – niekwestionującego swojego sprawstwa i przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia – sąd dał wiarę w pełni. Przedstawiony przez niego przebieg oraz szczegóły przedmiotowego zdarzenia znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, zarówno osobowym w postaci zeznań Ł. W., jak i pozaosobowym.

Sąd dał wiarę również zeznaniom Ł. W. – funkcjonariusza Policji, gdyż są rzeczowe i spójne. Świadek ten, jako osoba obca dla obwinionego, miał z nim kontakt jedynie ze względu na wykonywane obowiązki służbowe, więc brak jest podstaw, by kwestionować jego obiektywizm. Ponadto wskazał on, że tego dnia przeprowadzano rutynową kontrolę, zatrzymywano każdy pojazd, zaś styl jazdy obwinionego i jego psychofizyka nie wskazywały na to, że znajduje się w stanie po spożyciu alkoholu, lecz przeprowadzone badanie tak wykazało.

Sąd przyznał walor wiarygodności także pozostałemu, pozaosobowemu materiałowi dowodowemu, zarówno notatce urzędowej, protokołowi badania stanu trzeźwości, informacji z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, jak również dokumentacji medycznej dotyczącej J. J. (2) oraz umowy o pracę wraz z aneksami zakresem obowiązków G. J.. Dokumenty te zostały sporządzone w prawidłowej formie, przez uprawnione osoby, a ich treść nie była kwestionowana w toku postępowania.

Odpowiedzialności za wykroczenie z art. 87 § 1 kw podlega ten, kto, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Dobrem chronionym przez przepis art. 87 § 1 kw jest bezpieczeństwo ruchu lądowego, które zawsze może być zagrożone przez sprawcę prowadzącego pojazd mechaniczny po uprzednim spożyciu alkoholu. U podstaw takiej regulacji leży założenie, że prowadzenie pojazdu w stanie po użyciu alkoholu jest zawsze niebezpieczne. Niewątpliwie bowiem spożycie przez kierowcę nawet niewielkiej ilości alkoholu w wyraźny sposób wpływa na zdolność koncentracji i umiejętność odpowiednio szybkiego reagowania na pojawiające się sytuacje drogowe. Oznacza to, że poważne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym może wywołać nawet kierujący pojazdem mechanicznym znajdujący się pod nieznacznym wpływem alkoholu.

Stan po użyciu alkoholu zdefiniowany został w art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, jako stan który zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do stężenia we krwi od 0,2 ‰ do 0,5 ‰ alkoholu, albo obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Mając na względzie powyższe, jak również stan zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów oraz ustalony na ich podstawie stan faktyczny, nie ulega wątpliwości, że zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 kw. G. J. w dniu 16 października 2022 roku około godziny 7:25 na ulicy (...) w (...) po drodze publicznej kierował samochodem osobowym marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, bowiem zgodnie z przeprowadzonymi badaniami o godzinie 7:35 miał on 0,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a o godzinie 7:51 – 0,12 mg/l. Obwiniony G. J. w dniu poprzedzającym kontrolę drogową w godzinach wieczornych spożywał alkohol, zaś jego dobre samopoczucie i brak widocznych oznak jego picia dla osób postronnych dnia następnego, samo w sobie nie może stanowić okoliczności wyłączającej lub umniejszającej jego winy. Obwiniony powinien przewidzieć, iż we wskazanym dniu w godzinach rannych może jeszcze znajdować się w stanie po użyciu alkoholu, prowadząc pojazd mechaniczny godził się na to.

Mając na względzie powyższe, uznając obwinionego G. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 2 500 zł.

Wymierzona w powyższym zakresie kara we właściwy sposób uwzględnia stopień społecznej szkodliwości jego czynu, jak i jest odpowiednia do stopnia winy. Spełni ona swoje cele zarówno w zakresie prewencji szczególnej – w stosunku do obwinionego, który w przyszłości powinien kształtować swoje zachowanie w ten sposób, by nie popełniać wykroczeń, a także w zakresie prewencji ogólnej – w stosunku do społeczeństwa, któremu treść niniejszego wyroku uświadomi nieopłacalność i karalność zachowania niezgodnego z prawem. Wymierzona kara grzywny w minimalnej wysokości jest dla G. J. realną dolegliwością, która pozwoli mu odczuć naganność zachowania, którego się dopuścił i zarazem skutecznie wdroży go do przestrzegania obowiązującego prawa, a przede wszystkim wykształci w nim właściwe postawy i poczucie odpowiedzialności za własne czyny. Ustalając wymiar kary grzywny – orzeczonej w

najniższej możliwej wysokości – sąd wziął pod uwagę wyrażenie przez niego skruchy i żalu oraz okoliczność, iż jest on osobą pracującą oraz stale opiekującą się schorowanym ojcem.

Konsekwencją przypisania obwinionemu czynu z art. 87 § 1 kw było obligatoryjne orzeczenie na podstawie art. 87 § 3 kw, art. 28 § 1 pkt 1 kw, art. 29 § 1 i 2 kw środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy. Orzeczony środek karny czasowo wyeliminuje obwinionego z kręgu kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, zaś okres obowiązywania tego środka równy dolnemu progowi zagrożenia ustawowego jest współmierny do okoliczności czynu. Zakaz prowadzenia pojazdów dodatkowo wzmocni oddziaływanie wobec obwinionego kary oraz przede wszystkim unaoczní konieczność poszanowania obowiązujących przepisów drogowych, w szczególności respektowania zasady bezwzględnej trzeźwości. Sąd na podstawie art. 29 § 4 kw zaliczył na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 października 2022 roku.

Rozstrzygając o kosztach, sąd na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolnił obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, obciążając poniesionymi wydatkami Skarb Państwa. Co prawda G. J. jest osobą pracującą, jednakże osiągająca on miesięczne wynagrodzenie, które jest relewantnie niewysokie, zaś z uwagi na wysokość orzeczonej wobec niego kary grzywny, w ocenie sądu nie były on w stanie dodatkowo uiścić kosztów sądowych.

Sędzia: